

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D.

a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **MARSERVIS, s.r.o.**, se sídlem Vančurova 341, Chodov, zastoupený JUDr. Michalem Zsemletem, advokátem se sídlem Kardinála Berana 8, Plzeň, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 1.12.2015, č.j. 08971-58/2012-ERU,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 1.12.2015, č.j. 08971-58/2012-ERU, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám JUDr. Michala Zsemlera, advokáta se sídlem Kardinála Berana 8, Plzeň, ve výši 15 342 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 1.12.2015, č.j. 08971-58/2012-ERU, jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 7.10.2015, č.j. 08971-54/2012-ERU, sp. zn. KO-

08971/2012-ERU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), neboť v rozporu s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie za rok 2010 v cenové lokalitě „Chodov“ uplatnil náklad, který nelze uznat jako ekonomicky oprávněný podle bodu 1.1 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 7/2008 k cenám tepelné energie, ve znění změn provedených cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 12/2008 a cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 3/2009, v položce „Ostatní provozní náklady“ ve výši 542 916 Kč bez DPH.

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši neoprávněného majetkového prospěchu v částce 542 916 Kč bez DPH a dále podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona (dále jen „energetický zákon“), povinnost provést opatření k nápravě spočívající v povinnosti do 30 dnů od právní moci rozhodnutí vytvořit opravnou kalkulaci výsledné ceny tepelné energie a na jejím základě provést s odběrateli tepelné energie vyúčtování ceny tepelné energie za rok 2010, a dále doložit splnění uvedené povinnosti žalovanému ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozhodnutí.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, který předsedkyně žalovaného zamítla žalobou napadeným rozhodnutím.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že v projednávaném případě byl překročen předmět řízení, když žalovaný rozhodl o uložení opatření k nápravě. Dle žalobce bylo řízení zahájeno a vedeno pouze o správním deliktu podle zákona o cenách, přičemž energetický zákon nedovoluje rozhodnout o uložení opatření k nápravě bez zahájení správního řízení. Žalobce se měl tvrzeného deliktu dopustit v únoru 2011 při fakturaci dodávek tepelné energie za rok 2010, přičemž pravomoc ukládat opatření k nápravě náleží žalovanému až od 18.8.2011.

Žalobce dále namítá, že přestože si ustanovil advokáta pro více řízení, nebylo této osobě v průběhu řízení, s výjimkou napadeného rozhodnutí předsedkyně žalovaného, doručováno. Žalobce také uvádí, že mu bylo upřeno právo prostřednictvím zmocněnce seznámit se s podklady rozhodnutí a před vydáním rozhodnutí se v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), vyjádřit k věci a ke všem shromážděným podkladům.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj není seznatelné, proč má být žalobce postižen za jediný delikt dvakrát a jaký má smysl uložení opatření k nápravě, které je faktickou ingerencí orgánu veřejné moci do soukromoprávního vztahu. Žalobce také namítá, že správní rozhodnutí byla vydána po uplynutí více než tří let od zahájení řízení.

Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v podané replice. Upozornil, že jelikož podle § 34 odst. 2 správního řádu nemá doručení zastoupenému účinky na běh lhůt, byl žalovaný

povinen zabývat se věcně rozkladem podaným dne 28.12.2015 zástupcem žalobce; postup žalovaného tak byl nezákonný.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že žalobce v žalobě napadá celé prvostupňové rozhodnutí, přestože napadeným rozhodnutím byl potvrzen toliko výrok o uložení nápravného opatření, když žalobce v rámci podaného rozkladu jiné výroky prvostupňového rozhodnutí nenapadl. S ohledem na tuto skutečnost je žaloba ohledně ostatních výroků prvostupňového rozhodnutí nepřípustná a soud by měl v této její části postupovat podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), a žalobu odmítnout. Pokud žalobce učinil dne 28.12.2015 druhé podání označené jako rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, k tomu žalovaný uvádí, že ve správním spisu se nachází plná moc udělená advokátovi; správní orgán z nezjištěných příčin od určitého bodu řízení nedoručoval zástupci žalobce, nicméně žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí v zákonné lhůtě podal rozklad a v průběhu správního řízení využíval svých procesních práv i bez právního zastoupení. Žalobce se tedy zjevně s prvostupňovým rozhodnutím seznámil, přičemž v době podání ze dne 28.12.2015 již bylo prvostupňové rozhodnutí v právní moci. Nejednalo se tedy podle žalovaného o situaci, kdy by žalobce podání rozkladu v důsledku vadného doručení prvostupňového rozhodnutí zmeškal.

Žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí předsedkyně žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ve věci spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách. Podle výroku č. I. prvostupňového rozhodnutí žalobce v rozporu s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách uplatnil v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie za rok 2010 v cenové lokalitě „Chodov“ náklad, který nelze uznat jako ekonomicky oprávněný podle bodu 1.1 cenového rozhodnutí č. 7/2008 k cenám tepelné energie ve znění změn provedených cenovým rozhodnutím č. 12/2008 a cenovým rozhodnutím č. 3/2009 v položce „Ostatní provozní náklady“ ve výši 542 916 Kč bez DPH, čímž došlo k porušení závazného postupu při kalkulaci ceny. Výrokem č. II. prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci podle § 18 odst. 3 písm. b) energetického zákona uloženo opatření k nápravě zjištěného protiprávního stavu, a to v podobě vytvoření opravné kalkulace výsledné ceny tepelné energie pro rok 2010 a na jejím základě provedení vyúčtování výsledné ceny tepelné energie s odběrateli tepelné energie s příslušnou sazbou daně s přidané hodnoty tak, aby cena nezahrnovala

neoprávněný náklad ve výši 542 916 Kč bez DPH. Podle výroku č. III byla žalobci s odkazem na § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 542 916 Kč.

Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou vady doručování prvostupňového rozhodnutí. Mezi účastníky řízení není sporu o to, že prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno právnímu zástupci žalobce, přestože byl žalobce řádně zastoupen.

Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt.

Ze správního spisu vyplynulo, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno pouze žalobci dne 7.10.2015. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojl rozkladem ze dne 21.10.2015 doručeným žalovanému dne 22.10.2015. Rozhodnutí předsedkyně žalovaného o rozkladu bylo vydáno dne 1.12.2015 a dne 10.12.2015 bylo doručeno zástupci žalobce.

Podáním ze dne 23.12.2015, nadepsaným jako „rozklad proti rozhodnutí č.j. 8971-54/2012-ERU ze dne 7.10.2015“, doručeným žalovanému dne 28.12.2015, žalobce prostřednictvím svého zástupce napadl prvostupňové rozhodnutí. Sdělením ze dne 11.2.2016, č.j. 08971-62/2012-ERÚ, předsedkyně žalovaného žalobce vyrozuměla o tom, že uvedené druhé podání žalobce označené jako „rozklad“ bylo vyhodnoceno jako podnět k provedení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí, a že tento podnět nebyl shledán důvodným.

Zdejší soud dospěl k závěru, že s ohledem na výše citované ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci nemělo účinky řádného doručení prvostupňového rozhodnutí ve smyslu správního řádu. V daném případě nešlo o situaci, kdy by žalobce nebyl ve správním řízení zastoupen; prvostupňové rozhodnutí tedy mělo být doručováno zástupci žalobce. Okamžik doručení zástupci měl být poté rozhodným pro nastoupení účinků doručení, a tedy i pro počátek běhu lhůty k podání rozkladu. Ta v daném případě tedy v důsledku doručení prvostupňového rozhodnutí pouze žalobci vůbec nezačala běžet a neběžela ani v době vydání napadeného rozhodnutí předsedkyně žalovaného.

Přestože tedy bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno žalobci, správní orgán porušil správním řádem stanovenou povinnost prvostupňové rozhodnutí doručit zástupci žalobce. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit to, že se s prvostupňovým rozhodnutím zástupce žalobce později zřejmě seznámil, neboť podáním ze dne 23.12.2015 rozklad žalobce „doplnil“. K tomu totiž došlo až po vydání rozhodnutí o rozkladu a námitkami uvedenými v rozkladu ze dne 28.12.2015 se tudíž předsedkyně žalovaného nezabývala. Postupem spočívajícím v nesprávném doručení prvostupňového rozhodnutí bylo zasaženo do práv žalobce na účinnou obranu a došlo k nepřípustnému zkrácení zákonné lhůty k podání rozkladu, čímž bylo zasaženo do práv žalobce v míře, pro kterou je třeba napadené rozhodnutí zrušit. „...v tom, že správní orgán nedoručil své rozhodnutí plnou mocí vykázanému právnímu zástupci strany, nýbrž toliko straně samé, nelze ještě spatřovat podstatnou vadu řízení, jestliže o takové doručení nebylo ani stranou ani jejím právním zástupcem žádáno, a bylo-li přesto právním zástupcem strany odvolání podáno včas. Naproti tomu za podstatnou vadu řízení je třeba považovat nesprávný způsob oznámení rozhodnutí správního orgánu, jímž byla účastníku řízení znemožněna další obrana, již by tomuto

účastníku jinak právní předpisy umožňovaly... je sice pravda, že žalobce v odvolání nenamítal zkrácení lhůty pro jeho podání v důsledku potřeby předat doručené rozhodnutí svému zástupci, který až po tomto předání mohl na doručení rozhodnutí svým odvoláním reagovat; takové zkrácení je však skutečností objektivní, jež v daném případě jistě v neprospěch žalobce nastala. Vyplývá-li totiž ze správního řádu, že pro podání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně může účastník řízení využít obecnou patnáctidenní lhůtu, jež je navíc lhůtou procesní, a účastník řízení tak může shromažďovat a do vzájemného kontextu uspořádávat skutečnosti vyvracející či zpochybňující závěry správního orgánu rozhodujícího v I. stupni ještě alespoň část patnáctého dne po řádném oznámení rozhodnutí, jež má být odvoláním napadeno, pak doručení tohoto rozhodnutí jiné osobě, po němž musí následovat jeho předání osobě, jež teprve je způsobilá proti takovému rozhodnutí kvalifikovaně brojit a již si účastník řízení předem k hájení svých práv před příslušným správním orgánem určil, tuto zákonem zaručenou patnáctidenní lhůtu zkrátilo.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2004, č.j. 7 A 125/2001-39, č. 4/2005 Sb. NSS).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že předsedkyně žalovaného prvostupňové rozhodnutí přezkoumala toliko v rozsahu, v jakém bylo napadeno rozkladem žalobce ze dne 21.10.2015, tedy co do výroku II. prvostupňového rozhodnutí; důvody obsaženými v podání učiněném prostřednictvím zástupce žalobce se předsedkyně žalovaného nezabývala.

V posuzovaném případě je podle zdejšího soudu nutné postup správního orgánu kvalifikovat jako podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného ve věci samé.

Z těchto důvodů zdejší soud napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, aniž by se mohl zabývat dalšími námitkami proti napadenému rozhodnutí. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a řádně vypořádá všechny v rozkladu uplatněné námitky, tedy i námitky uplatněné v podání zástupce žalobce ze dne 28.12.2015. Od tohoto okamžiku lze též mít postaveno najisto, že zástupce žalobce se s obsahem prvostupňového rozhodnutí řádně seznámil.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a repliky (§ 11 odst. 1 písm. a) a d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), a částkou 2 142 Kč odpovídající výši daně z přidané

hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. února 2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu